

VFRAGEN OVER JAGEN

Inlevering van vossen

Ten aanzien van het inleveren van vossen in verband met de bekende premieregeling, overkwam het een bevriende jager dat de behandelende politieman hem de vos weer mee teruggaf. Alleen het 'tonen' werd voldoende geacht. Mij overkwam het dat een andere politieman me verzocht de vos even van de staart te ontdoen. Hij hield de staart en ik kon de staartloze vos meenemen naar huis. Het motief was dat daarmee kon worden voorkomen dat een vos ten tweeden male zou worden ingeleverd en de premie vaker dan éénmaal zou worden geïnd. Hoe luiden de voorschriften dienaangaande?

P. te L.

Uitbetaling van de premie aan degene die een vos heeft ingeleverd, geschiedt slechts naar aanleiding van een origineel, door de politie opgemaakt en ondertekend formulier-rapport. Het formulier is door het Ministerie van Landbouw en Visserij ter beschikking gesteld van alle politiekorpsen. De politieambtenaar vult daarop gegevens in t.a.v. degene die de vos inlevert, de wijze waarop de vos is bemachtigd en het eventuele afwijkende gedrag dat de vos vóór zijn dood heeft vertoond.

Op grond van de invulling van die bijzonderheden moet de politieambtenaar op het formulier aangeven wat hij daarna met de vos heeft gedaan. Daarbij heeft hij de keus uit drie mogelijkheden:

- 'onverdachte' vossen onder zijn toezicht in zijn geheel laten begraven na overgieting met creoline (om her-inlevering te voorkomen);*
- 'verdachte' vossen middels de Veterinaire Dienst opzenden naar het Centraal Dierengeneeskundig Instituut te Lelystad;*
- op verzoek van de Veterinaire Dienst te 's-Gravenhage zowel onverdachte als verdachte vossen opzenden naar het C.D.I. Lelystad (bv. in speciaal aangewezen gebieden).*

Zo'n rapport wordt op ambtseed ingevuld en ondertekend. Het laat dus afwijkingen, zoals door U gesignaleerd, bepaald niet toe, tenzij de politieambtenaar de ge-

noemde drie mogelijkheden alle doorhaalt en in plaats daarvoor vermeldt dat hij de vos - al dan niet inclusief staart - heeft teruggegeven. Maar we mogen aannemen dat dan geen premie zal worden uitgekeerd.

Tot zover de voorgeschreven procedure.

In de praktijk is het evenwel niet altijd even gemakkelijk om voorgeschreven procedures uit te voeren. Men kan al beginnen met zich af te vragen waarom juist 'de politie' dit stukje faunabeheer-taak in de schoenen geschoven kreeg. Naar onze mening is het bepaaldelijk een 'oneigenlijke' taak voor de politie, die maar moet zorgen dat de vos ter aarde wordt besteld. Soms zal de jager die de vos inlevert de schop ter hand nemen om de vos in zijn eigen veld te begraven; de politieman zal er echter ambtsedig bij moeten zijn en er dus evenveel tijd aan besteden als wanneer hij zelf het graafwerk zou doen. In andere gevallen zal de politie moeten uitzien naar een vossenkerkhof. De plaatselijke plantsoendienst heeft er misschien een afgelegen stekje voor plus een werkmans die gewend is met de schop om te gaan. Dan kost het tweemaal ambtelijke tijd. We spreken dan nog niet over vorstperiodes gedurende welke er niets te graven valt...

De premieregeling is ingevoerd in het begin der vijftiger jaren, toen 15 gulden voor een modaal-arbeider/jachtopzichter nog een half weekloon was. Nu is datzelfde bedrag zoiets als een half uurloon. Dus werden in de vijftiger jaren nagenoeg alle bemachtigde vossen ingeleverd voor de premie. Daarna kwamen er jaren dat de preparateur een veelvoud kon geven voor een gave vos, ongeacht jong of oud, zomer- of winterpels. Opgezette vossen bleek een algemeen gewild artikel te zijn, zo gewild dat zelfs stropers er brood in zagen en in diverse delen van het land vossenholten gingen uitgraven. Alleen kapotgeschoten of anderszins voor preparatie ongeschikte kadavers werden ingeleverd. Het totaalbeeld van het vossenbestand was niet meer af te lezen van de inleveringsaantallen.

We hebben de indruk dat de preparateursmarkt inmiddels verzadigd is. Een vossenbalg is niet meer gewild, maar er zijn door allerlei jachtbeperkingen meer

vossen in het land dan ooit tevoren en dat betekent dat de stroom van premievossen in de richting van de politiebureaus gestaag zal toenemen en steeds meer ambtelijke politietijd zal vragen. We kunnen ons daarom voorstellen dat er politieambtenaren zijn die op eigen houtje eenvoudiger 'vernietigingsmethoden' bedenken, waarmee ze zichzelf en het politieapparaat geen goede dienst bewijzen. Beter ware het dat van overheidswege een meer adequate vernietigingsmethode werd bedacht; misschien zou het destructie via een kadaverton kunnen zijn, misschien de huisvuil-verbrandingsoven, misschien teruggave van de vos nadat de nagels van de voorpoten zijn afgeknipt om her-inlevering te voorkomen? De tijd zal het leren of er politietijd kan worden bespaard.

Broer †

VOS

Goede ouwe tijd. Korhoenders op de Veluwe. De wulpen broedden op de hei en zelfs de wilde eend legde er graag haar eieren. Soms zag je moedereend met de kuikens achter zich aan door een karrespoor onderweg naar de Sprengen om vandaar beter vaarwater op te zoeken.

De vos was de onbetwiste heerser op de Veluwe. Hij jaagde als een vorst en koos zijn menu met zorg. Naast zijn dagelijkse portie muizen was het vandaag een korhoen, morgen een wulp en overmorgen de eieren van de nachtzwaluw, die ze zo maar voor het rapen op de dennenaalden had gelegd.

De tijden zijn veranderd. Muizen zijn er nog, maar korhoen, wulp en geitenmelker zijn vrijwel verdwenen en de wilde eend zou wel gek zijn om op de hei te gaan broeden.

Nu scharrelt de vos langs de varkensvoerplaatsen, hopen op restanten. Bij picknickplaatsen blijft nog wel eens wat liggen en mestvaalten, stortplaatsen en kippenhokken moeten worden bezocht om aan de kost te komen.

De eens zo fiere jager van de Veluwe is helaas een scharrelaar geworden.

Gevanh